

Arrest

**nr. 341 490 van 20 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 4 februari 2018.

Op 4 februari 2018 werd verzoeker een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, maar hij gaf geen gevolg aan dit bevel en bleef op het Belgisch grondgebied. Vervolgens ontving verzoeker vier keer een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten waaraan verzoeker wederom geen gevolg aan gaf.

Op 3 september 2020 werd verzoeker schuldig bevonden aan diefstal en werd hij door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. Vervolgens werd verzoeker op 23 februari 2021 door de correctionele rechtbank van Charleroi opnieuw veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf wegens diefstal. Nadien werd verzoeker op 25 april 2022 door de correctionele rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor het bezit van verdovende middelen.

Op 22 januari 2025 wordt verzoeker geïntercepteerd door de politie van Charleroi en vervolgens overgebracht naar een gesloten centrum teneinde hem van het grondgebied te verwijderen. Er werden verschillende pogingen gedaan om verzoeker terug te brengen naar zijn land van herkomst.

Op 24 december 2025 dient verzoeker vanuit het gesloten centrum een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 12 januari 2026 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Het CGVS organiseerde op 28 januari 2026 een persoonlijk onderhoud via videoconferentie.

1.3. Op 30 januari 2026 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 januari 2026 per drager aan verzoeker ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de Algerijnse nationaliteit en u bent soennitische moslim. U bent geboren op (...) 1994 in de stad Mascara gelegen in de gelijknamige provincie en woonde daar ook tot uw vertrek uit Algerije.

U was marktkramer. Rond 15 november 2016 werd u benaderd door een collega-marktkramer, M.(...) B.(...). Hij had vernomen dat u over een garage beschikte in de buurt van de markt en vroeg of hij, samen met zijn compagnons Mo.(...) en J.(...), hun producten daar mocht opslaan. In ruil daarvoor zouden ze hun winst met u delen. U ging akkoord. Toen u op een dag in september of oktober 2017 naar de garage ging, zag u dat er producten waren gestolen ter waarde van 25 000 euro. U deed hiervan aangifte bij de politie, maar er werd geen verder gevolg aan gegeven. M.(...) verdacht u ervan de producten te hebben gestolen, omdat u de enige was met een sleutel van de garage. U was daarentegen overtuigd dat de producten waren gestolen door de compagnons van M.(...), namelijk Mo.(...) en J.(...), maar M.(...) wilde u niet geloven. Hij begon u via telefoontjes en berichten op Messenger met de dood te bedreigen. Daarnaast werd ook uw broer gecontacteerd en werd hem eveneens medegedeeld dat ze u zouden opsporen en doden, waarop hij een klacht indiende bij de politie. U dook één maand onder en verliet vervolgens Algerije in oktober 2017. U reisde naar Marokko en vervolgens via Spanje, Duitsland en Nederland naar België. U kwam begin 2018 aan in België.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meerdere malen in aanraking met de politiediensten. Op 4 februari 2018 werd u een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten, maar u gaf geen gevolg aan dit bevel en bleef op Belgisch grondgebied. Vervolgens ontving u vier keer een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten waaraan u wederom geen gevolg aan gaf.

Op 3 september 2020 werd u schuldig bevonden aan diefstal en door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. Vervolgens werd u op 23 februari 2021 door de correctionele rechtbank van Charleroi opnieuw veroordeeld tot één jaar gevangenisstraf wegens diefstal. Ten slotte werd u op 25 april 2022 door de correctionele rechtbank van Charleroi veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar voor het bezit van verdovende middelen.

Op 23 januari 2025 werd u geïntercepteerd door de politie van Charleroi en vervolgens overgebracht naar een gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Er werden verschillende pogingen gedaan om u terug te brengen naar uw land van herkomst, maar u weigerde elke vorm van medewerking. Op 24 december 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U legde geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, en het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

U probeerde de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden aangaande uw identiteit, uw nationaliteit en uw geboortedatum.

Uit uw dossier blijkt namelijk dat u gekend staat onder verschillende aliassen: Id.(...) Y.(...) (...)1999 Algerije, I.(...) Y.(...) (...)1999 Algerije, I.(...) Y.(...) (...)2001 Marokko, K.(...) Y.(...) (...)2000 Marokko, Me.(...)Y.(...) (...)1994 Algerije, Me.(...) Y.(...) (...)2000 Marokko, Me.(...) Y.(...) (...)1999 Algerije en I.(...) Y.(...) (...)2001 Algerije (zie blauwe map stuk 1). Gevraagd naar een verklaring hiervoor antwoordt u dat u bang was gearresteerd te worden indien u uw echte persoonsgegevens zou geven (CGVS, p. 4). Deze uitleg kan echter niet geaccepteerd als verschoningsgrond voor het afleggen van leugenachtige verklaringen over kernelementen van uw identiteit, namelijk uw naam, geboortedatum en nationaliteit. Op deze manier is uw algemene geloofwaardigheid in grote mate aangetast.

Uw verzoek om internationale bescherming is laattijdig.

Verder valt uw gedrag niet in overeenstemming te brengen met een werkelijke nood aan internationale bescherming. Het laattijdig karakter van uw verzoek om internationale bescherming, vormt een contra-indicatie voor de geloofwaardigheid, minstens de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. Tijdens uw jarenlange illegale verblijf in België, waarin u meerdere keren werd geïntercepteerd en meerdere malen het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, diende u nooit een verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd naar de reden antwoordt u dat u uw leven aan het leiden was in België en zwartwerk deed (CGVS, p. 6). Deze uitleg kan niet aanvaard worden als geldig excuus. Mocht u werkelijk nood hebben aan internationale bescherming, kan immers verwacht worden dat u onverwijld een verzoek zou indienen.

Uw legde wijzigende verklaringen af over uw vluchtmotieven.

Tijdens een politieverhoor op 19 januari 2019 verklaarde u dat er geen elementen waren die een onmiddellijke terugkeer naar uw land van herkomst verhinderden. Tijdens een politieverhoor dat plaatsvond op 19 maart 2023 verklaarde u naar België bent gereisd om een beter leven te kunnen leiden. Tijdens een politieverhoor dat plaatsvond op 13 april 2023 verklaarde u dat u zich in België wilde vestigen omdat er “niets is in Algerije”. Tijdens een politieverhoor dat plaatsvond op 22 januari 2025 verklaarde dat u naar België bent gereisd om hier te komen werken (zie blauwe map stuk 2). Gevraagd om welke reden u nooit eerder uw problemen met uw zakenpartner vermeldde, antwoordde u dat u initieel naar België bent gekomen om te werken en dat u niet de intentie had om asiel aan te vragen. Specifiek gevraagd of u naar België reisde om te komen werken of omwille van uw problemen met uw zakenpartner antwoordt u dat u omwille van uw problemen in Algerije naar België bent gekomen om hier te komen werken (CGVS, p. 7). Het feit dat u tijdens uw jarenlange verblijf in België meerdere keren door de politie werd ondervraagd over uw de redenen van uw verblijf, maar nooit melding maakte van problemen met uw zakenpartner, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring.

Uw problemen met uw zakenpartners zijn niet geloofwaardig.

Een bijkomend element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen is de vaststelling dat er tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld tussen de verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Bij de DVZ sprak u over zeven zakenpartners (Vragenlijst CGVS, 5.1.2026, vraag), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud met het CGVS slechts drie zakenpartners ter sprake bracht, namelijk M.(...), Mo.(...) en J.(...). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid biedt u hiervoor geen verklaring, maar ontkent u louter dat u gezegd heeft dat u zeven zakenpartners had (CGVS, p. 11). Verder verklaarde u bij de DVZ ook dat u zowel telefonisch bedreigd werd als via berichten op Messenger (Vragenlijst CGVS, 5.1.2026, vraag 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS enkel sprak over telefonische bedreigingen (CGVS, p. 8 – 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u wederom geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. U antwoordt simpelweg dat u inderdaad ook geschreven berichten ontving via Messenger (CGVS, p. 10). Tot slot moet er ook nog vastgesteld worden dat u bij de DVZ verklaarde dat een persoon genaamd, A.(...) S.(...), de diefstal pleegde (Vragenlijst CGVS, 5.1.2026, vraag 5), terwijl u op het CGVS deze persoon niet meer ter sprake bracht. U verklaarde dat Mo.(...) en J.(...) diegenen waren die de diefstal pleegden samen met nog twee andere vrienden van M.(...), waarvan u de naam niet kent (CGVS, p. 6, 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat A.(...) S.(...) niet de persoon was die de diefstal pleegde, maar de man die een kraam naast het uwe had op de markt. U vermoedt dat de tolk u verkeerd heeft begrepen, omdat u werd gevraagd naar de persoon die een kraam naast u had op de markt en niet naar de persoon die de diefstal pleegde. Aan deze uitleg kan geen geloof gehecht worden. Bij de DVZ werd namelijk ook gevraagd naar uw relatie met A.(...) S.(...) en toen zei u dat hij uw vriend en zakenpartner was (Vragenlijst CGVS, 5.1.2026, vraag 5). Deze tegenstrijdigheden, die u niet uitklaart, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Een ander element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door geschetste problemen is de vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen. Gevraagd naar een bewijs van de klachten die u en uw broer indienden bij de politie antwoordt u dat uw broer na uw aankomst in het gesloten centrum, in januari 2025, gevraagd hebt om deze documenten op te vragen bij zijn advocaat in Algerije, maar dat u nog steeds wacht op de documenten (CGVS, p. 10). De vaststelling dat u pas actie onderneemt nadat u reeds bent overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op repatriëring, doet ernstige twijfels rijzen over het werkelijke bestaan van de door u aangehaalde klachten. Bovendien verklaarde u ook doodsb bedreigingen te hebben ontvangen via Messenger, maar legt u hiervan evenmin bewijs voor, terwijl dergelijke berichten eenvoudig terug te vinden zouden zijn in uw Messenger-account (CGVS, p. 10).

Verder ondermijnt de vaststelling dat u enkel de volledige naam lijkt te kennen van M.(...) en niet van zijn twee compagnons, J.(...) en Mo.(...), bijkomend uw geloofwaardigheid. Wanneer u erop wordt gewezen dat het opmerkelijk is dat u de volledige namen niet kent van personen met wie u nauw samenwerkt, probeert u dit te verklaren door te stellen dat u uw zaken hoofdzakelijk met M.(...) besprak en dat u met Mo.(...) en J.(...) enkel samenwerkte op de markt (CGVS, p. 8). Deze verklaring overtuigt niet. Er mag redelijkerwijs van u worden verwacht dat u de volledige namen kent van de personen met wie u zowat een jaar lang quasi dagelijks samenwerkt (CGVS, p. 5, p. 7), temeer zij degenen zijn die u zegt te vrezen in Algerije (CGVS, p. 7). Ook de door u geschetste reactie van M.(...) op zogenaamde diefstal doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen. U verklaarde dat u na het vaststellen van de diefstal aangifte deed bij de politie, maar dat M.(...) u onmiddellijk beschuldigde van de diefstal, omdat u volgens hem de enige was met toegang tot de garage (CGVS, p. 8). Wanneer u wordt gevraagd of M.(...) nog andere concrete aanwijzingen had om u te verdenken, brengt u geen bijkomende elementen aan. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat M.(...) u enkel op basis van het feit dat u een sleutel had, onmiddellijk zou beschuldigen en dan ook nog eens overging tot doodsb bedreigingen. Redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in dat geval eerst het politieonderzoek zou afwachten (CGVS, p. 11).

Aan uw bewering dat de politie niet wilde helpen kan geen geloof gehecht worden (CGVS, p. 6). U verklaarde dat de politie ter plekke is gekomen, uw klacht noteerde en zei dat ze verder onderzoek zou doen naar de diefstal (CGVS, p. 8 - 9). Tot driemaal toe werd u gevraagd waarom u meent dat de politie u niet heeft geholpen, maar u kunt hiervoor geen gegronde reden aanbrengen (CGVS, p. 9 - 10).

Omwille van al bovenstaande redenen hebt u uw problemen in Algerije niet aannemelijk gemaakt. U brengt geen andere redenen aan waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Algerije (CGVS, p. 7).

U brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag); van de artikelen 2 en 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn); van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker meent voorts dat er een duidelijke beoordelingsfout voorligt.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij meent ook dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden omdat de termijn voorzien in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet niet werd nageleefd.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stukken toe aan zijn verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

3.3.3. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet werd onderzocht binnen de termijn van vier weken zoals voorzien in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient echter vast te stellen dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, maar wel van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals duidelijk vermeld in de bestreden beslissing. De termijn die hierin vermeld wordt van vijftien dagen om een beslissing te nemen, is een termijn van orde waarvan de overschrijding enkel tot gevolg heeft dat niet meer de verkorte doch de gewone beroepstermijn van dertig dagen van toepassing is (RvS nr. 250 711, 27 mei 2021). Daarbij komt dat verzoeker wel degelijk binnen de tien dagen beroep heeft aangetekend tegen de bestreden beslissing zodat hij geen belang heeft bij zijn kritiek.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van zijn land een gegronde vrees voor vervolging te hebben, noch een reëel risico te lopen zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van verzoeker steunt op volgende motieven:

(i) verzoeker probeerde de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden aangaande zijn identiteit, zijn nationaliteit en geboortedatum. Uit verzoekers dossier blijkt immers dat hij gekend staat onder verschillende aliansen met verschillende geboortedata;

(ii) verzoeker heeft – na een jarenlang illegaal verblijf in België – laattijdig een verzoek om internationale bescherming ingediend;

(iii) tijdens politieverhoren op 19 januari 2019, 19 maart 2023, 13 april 2023 en 22 januari 2025 verklaarde verzoeker telkens dat hij naar België kwam om te werken of voor een beter leven, en dat niets een terugkeer naar Algerije verhinderde;

(iv) er zijn tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Zo sprak verzoeker bij de DVZ over zeven zakenpartners en bedreigingen via telefoon en Messenger, terwijl hij bij het CGVS slechts drie zakenpartners en enkel telefonische bedreigingen vermeldde. Ook over wie de diefstal pleegde legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af. Daarnaast heeft verzoeker geen enkel begin van bewijs voorgelegd van de beweerde klachten of doodsb bedreigingen via Messenger. Verder kent verzoeker enkel de volledige naam van één zakenpartner en niet van de anderen. Tot slot is het weinig aannemelijk dat zijn zakenpartner hem louter op basis van het bezit van een sleutel onmiddellijk van diefstal beschuldigde en met de dood bedreigde, zonder het politieonderzoek af te wachten.

(v) aan verzoekers bewering dat de politie hem niet wilde helpen kan geen geloof worden gehecht. Verzoeker verklaarde immers dat de politie ter plaatse kwam, zijn klacht noteerde en een onderzoek heeft opgestart.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Algerije te worden opgespoord en gedood door zijn voormalige zakenpartner en diens zakenpartners, die hem na een vermeende diefstal met de dood zouden hebben bedreigd.

3.3.5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zijn.

3.3.5.3. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker de Belgische autoriteiten heeft willen misleiden door tegenstrijdige verklaringen af te leggen aangaande zijn identiteit, nationaliteit en geboortedatum. Uit verzoekers dossier blijkt immers dat hij gekend staat onder verschillende aliassen met verschillende geboortedata.

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift in het verleden verschillende persoonsgegevens te hebben opgegeven, doch benadrukt dat deze gedragingen niet kunnen worden geïnterpreteerd als een doelbewuste poging tot misleiding in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker benadrukt dat de onjuiste opgaven betrekking hadden op administratieve identificatiegegevens en niet op de feiten die aan de oorsprong liggen van zijn vrees in geval van terugkeer naar Algerije. Volgens verzoeker toont het CGVS geenszins aan op welke wijze de variaties in naam, geboortedatum of nationaliteit afbreuk zouden doen aan de samenhang, de plausibiliteit of de consistentie van de door de verzoeker uiteengezette vervolgingsvrees. Bovendien meent verzoeker dat hij tijdens de procedure voor het CGVS open is geweest aangaande het gebruik van deze verschillende identiteiten hetgeen voor hem wijst op bereidheid tot medewerking.

De Raad stelt in dit verband vast dat dergelijke verklaringen niet als verschoning kunnen gelden. Verzoeker heeft immers een poging ondernomen om de Belgische autoriteiten meermaals intentioneel te misleiden via het aanreiken van valse informatie. Hoewel deze verklaringen voorafgaand waren aan zijn asielprocedure, kan niet worden gesteld dat ze irrelevant zijn voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Het verstrekken van onjuiste of tegenstrijdige informatie, ook buiten de asielprocedure, ondermijnt de geloofwaardigheid nu van een verzoeker mag worden verwacht dat hij bij al zijn verklaringen een consistente en oprechte weergave geeft van onder andere zijn identiteit, nationaliteit en geboortedata. Een dergelijke houding druist in tegen de medewerkingsplicht die op verzoeker rust en ondergraaft wel degelijk diens algehele geloofwaardigheid. Bijgevolg houdt dit motief stand.

Voor zover verzoeker aanvoert dat bij de beoordeling geen rekening werd gehouden met de context van zijn verklaringen en dat deze niet zijn nagegaan, waardoor het CGVS zich zou hebben schuldig gemaakt aan een onevenredige en onvoldoende gemotiveerde geloofwaardigheidsbeoordeling, stelt de Raad vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS wel degelijk het relaas van verzoeker en het geheel van de elementen in het administratief dossier in beschouwing heeft genomen. Verweerder heeft op een duidelijke, omstandige en draagkrachtige wijze uiteengezet hoe hij tot deze beslissing is gekomen. Het betoog van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan de bevindingen van het CGVS.

3.3.5.4. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker een laattijdig verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker kwam immers in België aan op 4 februari 2018 en diende pas op 24 december 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat dit geen doorslaggevend element vormt bij de beoordeling van de gegrondheid van een beschermingsnood en dat nergens in de regelgeving noch in vaste rechtspraak wordt gesteld dat een verzoek na aankomst moet worden ingediend.

De Raad stelt vast dat van een verzoeker om internationale bescherming die zijn land van herkomst ontvlucht omwille van een ernstige vrees voor vervolging, redelijkerwijs mag worden verwacht dat van zodra hij zichzelf in veiligheid heeft kunnen stellen in een ander land, hij een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker in België is aangekomen in 2018 en pas nadat hij in een gesloten centrum werd geplaatst met het oog op repatriëring, een verzoek heeft ingediend, is onverenigbaar met de bewering dat verzoeker een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koestert ten aanzien van zijn land van herkomst. De Raad sluit zich er aldus bij aan dat de vaststelling dat verzoeker zijn verzoek laattijdig heeft ingediend, niet onmiddellijk wijst op een nood aan internationale bescherming en, in samenlezing met de vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden, dit een indicatie vormt voor het ongeloofwaardig karakter van zijn asielmotieven. Het betoog dat verweerder een simplistische en onevenredige redenering heeft gemaakt omdat niet wordt aangetoond op welke wijze het tijdstip van indiening afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de concrete bedreigingen of het risico bij terugkeer, wijzigt de vaststelling in dit verband niet.

De door verzoeker aangehaalde precare levensomstandigheden in België houden geen verband met de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de toepasselijke bepalingen inzake internationale bescherming. Zij zijn derhalve niet relevant voor de kern van het beschermingsverzoek.

3.3.5.5. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker wijzigende verklaringen aflegt over zijn vluchtmotieven: tijdens politieverhoren op 19 januari 2019, 19 maart 2023, 13 april 2023 en 22 januari 2025 verklaarde hij naar België dat hij kwam om te werken of om een beter leven te leiden, en dat niets een terugkeer naar Algerije verhinderde. Het feit dat verzoeker tijdens zijn jarenlange verblijf in België meerdere keren door de politie werd ondervraagd over zijn redenen van zijn verblijf, maar nooit melding maakte van problemen met zijn zakenpartner, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Volgens verzoeker maakt het CGVS een onjuiste lezing van de afgelegde verklaringen door deze uit hun context te halen en louter formeel tegenover elkaar te plaatsen, zonder rekening te houden met de omstandigheden waarin zij werden afgelegd en het doel waarvoor zij werden gevraagd. De verklaringen waarop het CGVS zich baseert, werden afgelegd in het kader van politieverhoren en niet in het kader van een procedure tot internationale bescherming. Dat verzoeker in deze context verwees naar economische motieven of het zoeken naar werk en niet spontaan de problemen met zijn zakenpartner heeft aangehaald, is niet onverenigbaar met het bestaan van onderliggende problemen in het land van herkomst of het afleggen van onware verklaringen. Voorts dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf heeft verduidelijkt dat hij aanvankelijk naar België is gekomen met de intentie om te werken en zich hier te vestigen, en dat hij op dat ogenblik niet de bedoeling had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker stelt aldus dat economische motieven en veiligheid gerelateerde overwegingen elkaar niet noodzakelijk uitsluiten.

De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens meerdere politieverhoren en ook tijdens een gehoor door de DVZ in de gevangenis in april 2023, uitdrukkelijk verklaarde dat hij om economische redenen naar België kwam en dat niets een terugkeer naar Algerije verhinderde. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 7, map DVZ; stuk 6, map landeninformatie) en verzoeker werd hiermee ook geconfronteerd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Er is geen reden waarom de commissaris-generaal hier geen rekening mee zou mogen houden. Zeker niet nu verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS deels hetzelfde verklaarde, in antwoord op de vraag *“Ik las in meerdere politieverlagen dat u verklaarde dat u naar BE bent gekomen om een beter leven te hebben en om te werken. Om welke reden vermeldde u nooit de problemen met uw zakenpartners M., M. en J.?”* *“Ik ben naar hier gekomen om te werken. Ik had geen asiel aangevraagd. Ik wilde gewoon werken.”* Hierna werd nogmaals aan verzoeker gevraagd *“Om welke reden verliet u Algerije dan? Om in BE te komen werken of omwille van de problemen die u erkende?”*. Verzoeker antwoordde *“Omdat ik daar problemen had ben ik hier komen werken”*.

Verzoeker maakte dus pas voor het eerst in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming melding van problemen met zijn zakenpartner, nadat hij al acht jaar in België verblijft en verschillende keren gehoord werd door de politie. Dit ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn relaas. Het loutere betoog dat economische motieven en veiligheidsoverwegingen elkaar niet uitsluiten, volstaat niet om deze discrepanties te verklaren.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat er geen individuele beoordeling werd gemaakt nu uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS verzoekers

verklaringen uitvoerig heeft onderzocht en beoordeeld in het licht van zijn persoonlijke situatie. Verzoekers betoog mist aldus feitelijke grondslag.

Gegeven de hierboven gedane vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker op intentionele wijze de Belgische autoriteiten probeerde te misleiden over zijn identiteit, nationaliteit en geboortedata; zijn verzoek om internationale bescherming pas werd ingediend na een verblijf in België gedurende acht jaar en nadat hij in een gesloten centrum werd geplaatst met het oog op repatriëring; dat hij wijzigende verklaringen heeft afgelegd over zijn vluchtmotieven, kan aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof worden gehecht.

3.3.4.5. Daarbij komt dat in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas wordt geoordeeld dat de geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Zo sprak verzoeker bij de DVZ over zeven zakenpartners en bedreigingen via telefoon en Messenger, terwijl hij bij het CGVS slechts drie zakenpartners en enkel telefonische bedreigingen vermeldde. Ook over wie de diefstal pleegde, legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af. Voor deze tegenstrijdigheden gaf verzoeker geen overtuigende verklaring. Een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ondermijnt, is dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de beweerde klachten of doodsb bedreigingen via Messenger, hoewel dergelijke stukken eenvoudig voorhanden zouden moeten zijn. Dat verzoeker pas documenten opvroeg nadat hij in een gesloten centrum werd geplaatst, doet bovendien twijfels rijzen over het bestaan van de klachten.

De bestreden beslissing vervolgt dat verzoeker enkel de volledige naam van één zakenpartner kent en niet van de anderen, met wie hij nochtans gedurende lange tijd intensief samenwerkte en die hij zegt te vrezen. Tot slot is het weinig aannemelijk dat zijn zakenpartner hem louter op basis van het bezit van een sleutel onmiddellijk van diefstal beschuldigde en met de dood bedreigde, zonder het politieonderzoek af te wachten.

Wat betreft het vermeende verschil in het aantal zakenpartners, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat de verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS werden afgelegd in verschillende fases van de procedure en met een verschillend doel. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verzoeker zich geconcentreerd op de drie personen die een doorslaggevende rol speelden in het conflict en van wie de bedreigingen uitgingen. Andere tegenstrijdigheden zoals de bedreigingen, zijn eveneens voor verzoeker elementen die geen afbreuk kunnen doen nu dit een verschil in focus lijkt dan een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Het louter ontkennen van een eerder opgegeven cijfer kan volgens verzoeker niet zonder meer worden gelijkgesteld met een gebrek aan geloofwaardigheid van het volledige relaas.

De Raad stelt vast dat dit geen afdoende verklaring is, aangezien uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk een verschillend aantal zakenpartners heeft opgegeven. Het is aan verzoeker zelf om alle elementen aan te halen die van belang zijn voor zijn vluchtrelaas en dit element, met name om hoeveel zakenpartners het ging en hoe de bedreigingen werden geuit, is belangwekkend genoeg om correct te vermelden.

Waar verzoeker verwijst naar mogelijke misverstanden tijdens het gesprek bij de DVZ en verduidelijkt dat A.S. niet de persoon was die de diefstal pleegde, maar een marktkramer was met wie hij een professionele relatie had, benadrukt de Raad dat verzoeker met dit betoog de vaststellingen van de bestreden beslissing niet kan ombuigen. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiten van blote beweringen. Bovendien doet dit op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling in casu dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd op de DVZ en het CGVS. Zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk gehoor in optimale omstandigheden plaatsvindt, dan nog dient verzoeker in concreto aan te tonen dat wat in de vragenlijst bij de DVZ werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij heeft verklaard op het CGVS, quod non in casu.

Wat het ontbreken van bewijsstukken betreft, benadrukt verzoeker in het verzoekschrift dat hij heeft verklaard dat zijn broer stappen heeft ondernomen om documenten met betrekking tot de politiedossiers in Algerije te verkrijgen en dat hij hierop nog wacht. Hetzelfde geldt voor de bedreigingen via Messenger. Volgens verzoeker is dit, in tegenstelling tot hetgeen door het CGVS wordt gesteld, niet eenvoudig neer te leggen door de geografische afstand of "omstandigheden" en kan het ontbreken van dergelijk bewijs op zich niet volstaan om geloofwaardige verklaringen terzijde te schuiven.

Waar verzoeker aanvoert dat hij nog wacht op documenten die zijn broer in Algerije tracht te bekomen met betrekking tot de beweerde politiedossiers, stelt de Raad vast dat hoewel hij over jaren beschikte om deze pertinente informatie bij elkaar te verzamelen, hij geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat hij dergelijke stappen daadwerkelijk heeft ondernomen. Het louter stellen dat documenten moeilijk te verkrijgen zijn wegens geografische afstand of omstandigheden, volstaat niet om het volledige ontbreken van enig stavingstuk te verantwoorden, te meer daar verzoeker reeds gedurende meerdere jaren in België verblijft en nog in contact is met zijn familieleden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Evenmin legt hij objectieve elementen voor ter staving van de beweerde bedreigingen via Messenger. Het

CGVS kon dan ook op goede gronden oordelen dat het ontbreken van enig ondersteunend stuk, samen met de laattijdige aanvraag en de eerder vastgestelde inconsistenties, de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt.

Waar verzoeker stelt dat hem niet kan worden verweten dat hij niet de volledige namen kent van zijn zakenpartners nu hij zijn zakelijke relaties vooral via één persoon onderhield, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds ongeveer acht jaar geleden zijn land van herkomst heeft verlaten en hij in die tijdsperiode geen begin van bewijs heeft geleverd, wat afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Indien deze personen daadwerkelijk aan de basis lagen van de gestelde bedreigingen en van zijn vertrek, mocht redelijkerwijze worden verwacht dat hij over voldoende concrete en precieze informatie omtrent hun identiteit zou beschikken, minstens dat hij deze op coherente wijze kan toelichten. Dat verzoeker zelfs de volledige namen niet kan vermelden van personen die volgens zijn huidige verklaringen een doorslaggevende rol hebben gespeeld in zijn vertrek, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van het aangevoerde conflict, te meer daar het beweerd kernactoren van zijn relaas betreft. Het gegeven dat hij zijn contacten via één persoon onderhield, volstaat niet om dit gebrek aan elementaire kennis te verantwoorden. Deze desinteresse en het feit dat verzoeker nog in contact staat met zijn familieleden, zet de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder op de helling.

In zoverre verzoeker stelt dat het CGVS zich baseert op veronderstellingen aangaande hoe M. zich had moeten gedragen na de vaststelling van de diefstal en dit louter speculatief is, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3.5.7. Tot slot wordt in de bestreden beslissing geen geloof gehecht aan de bewering van verzoeker waarin hij stelt geen bescherming te kunnen krijgen van de Algerijnse autoriteiten, nu hij heeft verklaard dat de politie naar aanleiding van de problemen ter plaatse is gekomen, zij de klacht hebben genoteerd en een onderzoek zijn opgestart.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij geen daadwerkelijke bescherming kan krijgen van de Algerijnse autoriteiten. Zijn eerdere aangifte naar aanleiding van de diefstal van de goederen bleef zonder gevolg, hetgeen bij hem de overtuiging heeft doen wekken dat de autoriteiten niet bereid of niet in staat zijn om hem te beschermen tegen de bedreigingen.

De Raad benadrukt dat verzoeker heeft verklaard dat de politie ter plekke is gekomen, dat zijn klacht werd genoteerd en dat ze verder onderzoek zouden doen naar de diefstal (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Verzoeker heeft bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud gesteld dat hij geen redenen kon geven waarom hij meende dat de politie hem niet heeft geholpen. Verzoeker weerlegt met zijn algemene uitleg achteraf in het verzoekschrift niet dat aan zijn beweringen dat de politie hem niet wilde helpen, geen geloof kan worden gehecht.

Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, een pertinente en omstandige beslissing genomen die gebaseerd is op een individuele analyse van alle elementen in het administratief dossier.

3.3.5.8. De Raad stelt dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend doch slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de verzoeker als waarachtig overkomt. Wanneer verzoeker, zoals in casu, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, voldoet hij onder andere niet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, zodat hem het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het door hem geciteerde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.5.6. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid.

3.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Algerije zou hebben gekend.

3.3.6.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet aan dat er heden in Algerije een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.3.6.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de zorgvuldigheidsplicht moet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal haar beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens een videoconferentie uitvoerig werd gehoord. Hij kreeg de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten alsook nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET